

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 2. 2025, sp. zn. 11 Tdo 875/2024, ECLI:CZ:NS:2025:11.TDO.875.2024.1

Číslo: 47/2025

Právní věta:

Trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku se dopustí i ten, kdo vytvoří padělek veřejné listiny z jiného padětku takové listiny, aby nový padělek vyvolával dojem originálu a aby plnil jeho účel.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 12.02.2025

Spisová značka: 11 Tdo 875/2024

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Padělání a pozměnění veřejné listiny, Veřejná listina

Předpisy: § 131 odst. 1 tr. zákoníku
§ 348 odst. 1 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání nejvyššího státního zástupce zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2024, sp. zn. 9 To 97/2024, a to v rozsahu, v němž bylo rozhodnuto ve vztahu k osobě obviněné J. M., i další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a Městskému soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 7 (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 8. 2. 2024, č. j. 39 T 136/2023-194, uznal (mimo jiné) obviněnou J. M. (dále jen „obviněná“) vinnou ze spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku. Uvedeného trestného činu se obviněná podle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustila tím, že:

nejméně dne 24. 10. 2022 v 22:20 hodin v Praze XY, XY, poté, co zaparkovala její osobou provozované osobní motorové vozidlo Megane Scenic, RZ XY, na vyhrazeném parkovišti pro

držitele karet O7, označeném dopravní značkou IP12, umístila viditelně za čelní sklo vozidla padělek parkovacího průkazu O7 č. CD263811, vydaného na jméno J. M., který vytvořila v nezjištěné době v barevném provedení z parkovacího průkazu č. CD263811, jenž měl v držení její manžel J. M., a pro autentičnost jej opatřila laminací.

2. Soud prvního stupně obviněné za shora uvedený přečin uložil podle § 348 odst. 1, § 67 odst. 2 písm. b) a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku peněžitý trest ve výměře 50 denních sazeb po 800 Kč, tedy v celkové výměře 40 000 Kč. Jmenovaný soud též podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku stanovil, že peněžitý trest může být splacen v deseti měsíčních splátkách po 4 000 Kč, přičemž výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže dílčí splátka nebude zaplacená včas. Dále soud prvního stupně obviněné uložil podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku trest propadnutí věci, a to padělaného parkovacího průkazu O7 č. CD263811.

3. Proti uvedenému rozsudku soudu prvního stupně podala obviněná odvolání. Městský soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 23. 4. 2024, sp. zn. 9 To 97/2024, podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k obviněné zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl tak, že obviněnou podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil obžaloby státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 7 ze dne 21. 12. 2023, sp. zn. 1 ZT 64/2023, pro skutek uvedený pod bodem II. obžaloby.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti rozsudku odvolacího soudu podává nyní nejvyšší státní zástupce dovolání, a to z důvodů podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. Namítá, že rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů a napadené rozhodnutí ve vztahu k obviněné spočívá na nesprávném hmotněprávním posouzení skutku.

5. Po rekapitulaci průběhu řízení a argumentace odvolacího soudu, která vedla k vydání zprošťujícího výroku, nejvyšší státní zástupce cituje § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku a přibližuje závěry komentářové literatury a rozhodovací praxe Nejvyššího soudu k tomuto ustanovení. Poukazuje na to, že paděláním se rozumí úplné vyhotovení nepravé listiny, jež má vyvolat dojem listiny vydané příslušným orgánem a předepsaným způsobem. Padělaná listina by současně sice měla být způsobilá k oklamání, avšak na úrovni dokonalosti padělku nezáleží.

6. Nejvyšší státní zástupce zdůrazňuje, že odvolací soud nijak nezpochybnil skutková zjištění soudu prvního stupně. Z nich vyplývá, že obviněná padělala parkovací průkaz pro osoby se zdravotním postižením (dále jen „parkovací průkaz“), přičemž jako podklad použila padělek parkovacího průkazu, který barevně okopírovala, pokusila se napodobit viditelný zajišťovací prvek a tento padělek pro navození autentičnosti zalaminovala. Následně tento padělek ponechala za čelním sklem na místě vyhrazeném pro osoby se zdravotním postižením, přičemž její jednání nemohlo sledovat jiný motiv než ten, aby na daném vyhrazeném místě zaparkovat mohla. Padělek parkovacího průkazu vytvořený obviněnou byl způsobilý k oklamání, přestože nešlo o zdařilý padělek, což však nemá na vznik trestní odpovědnosti vliv. Závěr odvolacího soudu, že se jedná o kopii takového padělku, je podle nejvyššího státního zástupce ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů.

7. Ze skutkových zjištění přitom vyplývá, že obviněná skutkovou podstatu přečinu podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku naplnila. Na její jednání není podle nejvyššího státního zástupce možno aplikovat závěry judikatury, které akcentoval odvolací soud, neboť tyto nejsou přílehavé na skutkovou situaci zjištěnou v předkládané věci. Odvolacím soudem citovaná judikatura se zabývá skutečně neověřenými kopiemi veřejných listin, jako jsou vysokoškolské diplomy, maturitní vysvědčení apod. Jedná se tedy o listiny, jež se pro jejich použití ověřují. Podstatné zůstává, že se od

veřejných listin odlišují tím, že skutečnost, že jsou kopiemi, je z nich seznatelná, a takové listiny ani nemají budít zdání originálu pravé listiny. V těchto případech tak chyběl hmotný předmět útoku, jímž je veřejná listina, přičemž tak nebyl zasažen objekt tohoto trestného činu, a sice zájem na řádném a zákonném chodu aparátu veřejné moci a důvěra v pravost a pravdivost veřejných listin.

8. Ve věci obviněné je však situace podle nejvyššího státního zástupce odlišná. Výsledkem jejího jednání totiž neměla být pouze kopie padělaného dokladu, u které by mohl kdokoli z jeho adresátů očekávat ověření pravosti ve formě označení ověřovací doložkou, ale jednalo se o doklad, který sám o sobě vyvolával dojem originálu. Padělá-li pachatel veřejnou listinu, byť za využití kopírovacího zařízení, takovým způsobem jako v projednávané věci, tedy se záměrem, aby taková listina plnila účel originálu veřejné listiny, není možno zmiňovanou judikaturu aplikovat, neboť takové jednání bez pochyby spadá pod pojem padělání ve smyslu § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku.

9. Nejvyšší státní zástupce dále odkazuje na výstižné odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně v bodu 12., které odvolací soud ve svém rozsudku nijak nevypořádal. Ve shodě se soudem prvního stupně nejvyšší státní zástupce podotýká, že výklad zastávaný odvolacím soudem by vedl k absurdním důsledkům. „Padělání“, které by bylo provedeno jakýmkoli jiným způsobem než vlastním pozměněním originálu pravé veřejné listiny, by nemohlo být považováno za trestný čin, pokud by tato listina neobsahovala zároveň padělané úřední ověření, neboť žádný takto vytvořený padělek pochopitelně nelze označit za „originál veřejné listiny“. Takové tvrzení by popíralo smysl rozlišení alternativy „padělání“ a „podstatné změny“ veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku. Závěr odvolacího soudu je tak založen na nepřiléhavém smísení pojmů „kopie“ a „padělek, který byl technicky vytvořen za pomoci kopírovací techniky“.

10. Jednání obviněné podle nejvyššího státního zástupce tedy vykazovalo všechny znaky žalované a soudem prvního stupně přisouzené skutkové podstaty podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku. Pokud odvolací soud za těchto okolností obviněnou zprostil obžaloby s odůvodněním, že její jednání není trestné, zatížil své rozhodnutí vadou ve smyslu § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. Závěr, že obviněná jako pravé užila kopie padělku, je přitom ve zjevném rozporu s provedenými důkazy, přičemž jde zároveň o rozhodné skutkové zjištění, které je určující pro naplnění znaků žalovaného trestného činu. Tím své rozhodnutí odvolací soud zatížil rovněž vadou ve smyslu uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

11. Z těchto důvodů nejvyšší státní zástupce navrhuje, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek odvolacího soudu, a to v rozsahu týkajícím se obviněné a věc tomuto soudu přikázal k novému projednání a rozhodnutí.

12. Nejvyšší soud ověřil, že dovolání nejvyššího státního zástupce bylo doručeno jak obviněné, tak jejímu obhájci, jejich vyjádření k dovolání však do dne vydání tohoto usnesení neobdržel.

III. Přípustnost dovolání

13. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zjišťoval, zda je dovolání nejvyššího státního zástupce přípustné a zda vyhovuje všem relevantním ustanovením trestního řádu, tedy zda bylo podáno v souladu s § 265a odst. 1, 2 tr. ř. v zákonné dvouměsíční lhůtě a na příslušném místě v souladu s § 265e odst. 1, 3 tr. ř., jakož i oprávněnou osobou ve smyslu § 265d odst. 1 písm. a) tr. ř. Dále Nejvyšší soud zkoumal, zda dovolání splňuje i obligatorní obsahové náležitosti tohoto mimořádného opravného prostředku upravené v § 265f tr. ř. Nejvyšší soud konstatuje, že dovolání nejvyššího státního zástupce splňuje shora uvedené zákonné náležitosti.

14. Protože platí, že dovolání lze podat jen z některého z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr.

ř., musel dále Nejvyšší soud posoudit, zda nejvyšším státním zástupcem uplatněnou argumentaci lze podřadit pod některý z dovolacích důvodů, jejichž existence je – mimo jiné – podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (§ 265i odst. 3 tr. ř.). Jak již bylo uvedeno, nejvyšší státní zástupce své dovolání výslovně opírá o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř., přičemž u obou odkazuje na jejich první varianty.

15. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán tehdy, jestliže rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů (první varianta) nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech (druhá varianta) nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy (třetí varianta).

16. Smyslem tohoto dovolacího důvodu, který byl do trestního řádu začleněn jeho novelou provedenou zákonem č. 220/2021 Sb., kterým se mění mimo jiné zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, s účinností od 1. 1. 2022, je kodifikace současné rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, jak se vyvinula pod vlivem judikatury Ústavního soudu (např. nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1995, sp. zn. [III. ÚS 166/95](#), nebo nálezu Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2005, sp. zn. [IV. ÚS 216/04](#)). Tento dovolací důvod tedy umožňuje nápravu v případech, kdy došlo k zásadním (extrémním) vadám ve skutkových zjištěních. Nově zařazený dovolací důvod tedy věcně upravuje tři okruhy nejzásadnějších vad v rozhodných skutkových zjištěních, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, a to případy tzv. zjevného rozporu mezi obsahem provedených důkazů a skutkovými zjištěními, která jsou na jejich základě učiněna (zejména případy deformace důkazů, kdy skutkové zjištění je opakem skutečného obsahu daného důkazu), případy použití procesně nepoužitelných důkazů (typicky důkaz, který byl pořízen v rozporu se zákonem, např. věcný důkaz zajištěný při domovní prohlídce učiněné bez příkazu soudu, důkaz nezákonným odposlechem apod.), a konečně vadu spočívající v tzv. důkazu opomenutém, tj. důkazu, který byl sice některou ze stran navržen, avšak soudem nebyl proveden a jeho neprovedení nebylo věcně adekvátně odůvodněno.

17. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku (první alternativa) nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení (druhá alternativa). V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotněprávního posouzení. Z toho vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotněprávní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. Je třeba zdůraznit, že pro naplnění uvedeného dovolacího důvodu nepostačuje pouhý formální poukaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů, aniž by byly řádně vymezeny hmotněprávní vady v napadených rozhodnutích spatřované, což znamená, že dovolací důvod musí být v dovolání skutečně obsahově tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami, které jsou obviněným spatřovány v právním posouzení skutku, jenž je vymezen v napadeném rozhodnutí.

IV. Důvodnost dovolání

18. Poté, co se Nejvyšší soud seznámil s obsahem napadeného rozsudku odvolacího soudu, rozsudku soudu prvního stupně a s průběhem řízení, které předcházelo jejich vydání, konstatuje, že dovolací argumentace nejvyššího státního zástupce nejenže odpovídá jemu uplatněným dovolacím důvodům, ale je i důvodná. Nejvyšší státní zástupce ve svém dovolání především namítá nesprávné právní posouzení skutku v souvislosti se závěrem odvolacího soudu, že obviněná znaky výše uvedeného

přečinu nenaplnila.

19. Přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku se dopustí ten, kdo padělá veřejnou listinu nebo podstatně změní její obsah v úmyslu, aby jí bylo užito jako pravé, nebo takovou listinu užije jako pravou.

20. V obecné rovině Nejvyšší soud připomíná, že objektem přečinu podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku je zájem na autenticitě veřejných listin a na důvěře veřejnosti v ně, a tím i zájem na řádném chodu státního aparátu, respektive aparátu veřejné moci (srov. PROVAZNÍK, J. In: ŠČERBA, F. a kol. Trestní zákoník. Komentář. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2020, s. 2850; ŠÁMAL, P., RIZMAN S., TEJNSKÁ, K. In: ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník. Komentář. 3. vydání, Praha: C. H. Beck, 2023, s. 4391). Z pohledu objektivní stránky přečinu podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku jednání pachatele spočívá v padělání veřejné listiny nebo v provedení podstatné změny jejího obsahu v úmyslu, aby jí bylo užito jako pravé, nebo v užití takové listiny jako pravé. Za padělání veřejné listiny je pak považováno takové jednání, při němž dojde k úplnému vyhotovení listiny, která má vyvolat dojem listiny vydané příslušným orgánem a předepsaným způsobem. Užitím padělané (nebo pozměněné) veřejné listiny jako pravé je její použití ke stejnému účelu, k jakému slouží konkrétní pravá veřejná listina (srov. ŠÁMAL, P., RIZMAN S., TEJNSKÁ, K. In: ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník. Komentář. 3. vydání, Praha: C. H. Beck, 2023, s. 4394, 4395).

21. Pojem veřejná listina je pro účely trestního práva vymezen zejména v § 131 odst. 1 tr. zákoníku, podle něhož se veřejnou listinou rozumí (mimo jiné) listina vydaná orgánem veřejné moci v mezích jeho pravomoci osvědčující významnou právní skutečnost.

22. Ve vztahu k dovolací argumentaci nejvyššího státního zástupce týkající se nesprávného právního posouzení skutku odvolacím soudem Nejvyšší soud konstatuje, že tuto považuje za důvodnou. Jako správné, a především pak zákonné, Nejvyšší soud shledává právní závěry soudu prvního stupně o naplnění všech zákonných znaků přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku obviněnou J. M. Naopak jako nesprávné pak shledává Nejvyšší soud právní úvahy a závěry odvolacího soudu, které jej vedly, ve vztahu k obviněné, k vydání zprošťujícího rozsudku.

23. Pokud se týká rozhodných skutkových zjištění určujících pro naplnění znaků přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, které učinil výhradně soud prvního stupně, z těchto vyplývá, že obviněná v nezjištěné době vytvořila padělek parkovacího průkazu O7 č. CD263811 (v barevném provedení opatřený laminací), a to z parkovacího průkazu O7 č. CD263811 (taktéž padělkou), který měl v držení její manžel spoluobviněný J. M., a tento padělek parkovacího průkazu též nejméně dne 24. 10. 2022 užila jako pravý. Soud prvního stupně tedy shledal, že obviněnou vytvořený parkovací průkaz byl padělkem, nikoliv jen pouhou kopií, neboť s ohledem na jeho provedení byl tento způsobilý vyvolat dojem listiny vydané předepsaným způsobem příslušným orgánem (srov. zejména bod 12. rozsudku soudu prvního stupně). Podle právního závěru soudu prvního stupně tak obviněná svým jednáním naplnila všechny zákonné znaky přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku (blíže srov. bod 18. rozsudku tohoto soudu).

24. Naproti tomu odvolací soud, který v rámci svého přezkumu nikterak nezpochybnil výše uvedené skutkové závěry soudu prvního stupně, dovedl, že obviněná si opatřila toliko neověřenou kopii padělkou, a proto také nemohla naplnit znaky žádného trestného činu (srov. bod 15. jeho rozsudku). Z tohoto důvodu také odvolací soud zrušil rozsudek soudu prvního stupně a sám ve věci rozhodl tak, že obviněnou podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil podané obžaloby (srov. body 16. a 17. rozsudku odvolacího soudu). Odvolací soud shora uvedený právní závěr odůvodnil především odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2003, sp. zn. [7 Tdo 1071/2003](#), z něhož rozsáhle citoval

podstatnou pasáž obsahující též odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu České socialistické republiky ze dne 13. 11. 1978, sp. zn. [11 Tz 67/78](#), uveřejněného pod č. 30/1979 Sb. rozh. tr., z něhož se (mimo jiné) podává závěr, že neověřená kopie padělku veřejné listiny není veřejnou listinou podle § 176 odst. 1 tr. zák. [dnes § 348 odst.1 tr. zákoníku] (bod 15. rozsudku odvolacího soudu).

25. Nejvyšší soud, plně ve shodě s nejvyšším státním zástupcem, konstatuje, že s uvedeným právním závěrem odvolacího soudu se nelze ztotožnit, neboť vychází z nesprávného uplatnění judikturních závěrů, které se v této trestní věci nemohou uplatnit, neboť je jimi řešena odlišná skutková situace. Předně z citovaných soudních rozhodnutí vyplývá, že tato se zabývala naplněním znaků skutkové podstaty trestného činu podle § 176 odst. 1 tr. zák. [dnes § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku] v případech jednání pachatelů, kteří vytvořili tzv. neověřenou fotokopii veřejné listiny (vysokoškolského diplomu nebo lustračního osvědčení) a tuto fotokopii podstatným způsobem pozměnili. Svým jednáním se nemohli dopustit přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. [dnes § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku] spočívajícího v podstatném pozměnění obsahu veřejné listiny, neboť kopie veřejné listiny požívá stejné ochrany jako veřejná listina pouze za podmínky, že byla vidimována. Pokud tomu tak není, nejedná se o veřejnou listinu ve smyslu § 348 odst. 1 tr. zákoníku (srov. též ŠÁMAL, P., RIZMAN S., TEJNSKÁ, K. In: ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník. Komentář. 3. vydání, Praha: C. H. Beck, 2023, s. 4395).

26. Stejný závěr o nepřiléhavosti výše uvedených soudních rozhodnutí na projednávanou trestní věc obviněné přitom zaujal již soud prvního stupně, který v bodu 12. svého rozsudku zejména uvedl, že zmíněnou judikaturu je třeba posuzovat komplexně, tedy s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem, dále přiblížil skutkový stav citovaných soudních rozhodnutí a dospěl k závěru, že v projednávané trestní věci obviněná nepoužila zjevnou neověřenou kopii veřejné listiny, neboť jí vytvořený parkovací průkaz O7 působil věrohodně, a to s ohledem na jeho barevné provedení a shodnou laminaci a odpovídal tak originálu. Z uvedených důvodů také soud prvního stupně uzavřel, že při takovém provedení je nezbytné shledat obviněnou zhotovený parkovací průkaz za padělek, nikoliv za pouhou kopii. Z obsahu rozsudku odvolacího soudu je přitom zřejmé, že se tento soud uvedenou argumentací žádným způsobem nezabýval.

27. S ohledem na skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně, která ostatně ani odvolací soud v rámci své přezkumné činnosti nikterak nezpochybil, je zřejmé, že obviněná zhotovila padělek parkovacího průkazu O7 č. CD263811 a tento padělek též nejméně v jednom případě užila jako pravý. Nejvyšší soud, plně ve shodě se soudem prvního stupně, shledal, že obviněnou vytvořený parkovací průkaz nebyl pouhou kopií, neboť vykazoval náležitosti parkovacího průkazu O7 stanovené v § 67 odst. 11 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), resp. v příloze 13.2 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, a navozoval tak dojem pravého parkovacího průkazu. Současně ze znění § 67 odst. 1 zákona o silničním provozu mimo jiné též vyplývá, že parkovací průkaz označující vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou smějí užívat jen osoby, které toto označení obdrží od příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností nebo od oprávněného orgánu v zahraničí. Z uvedené právní úpravy je tedy zřejmé, že takový parkovací průkaz je veřejnou listinou ve smyslu § 131 odst. 1 tr. zákoníku.

28. Nejvyšší soud tedy v této části uzavírá, že obviněná tímto svým jednáním naplnila všechny znaky skutkové podstaty přečinu podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku. Za situace, kdy odvolací soud obviněnou zprostil obžaloby z důvodu uvedeného v § 226 písm. b) tr. ř., zatížil své rozhodnutí nepochybně vadou ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř.

29. Nejvyšší státní zástupce ve svém dovolání uplatnil též argumentaci, kterou podřadil pod dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť má za to, že rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených

důkazů. Tuto dovolací námitku nejvyšší státní zástupce vztahuje k závěru odvolacího soudu o tom, že obviněná jako pravou užila toliko neověřenou kopii padělků uvedeného parkovacího průkazu. Tento skutkový závěr je však podle dovolatele ve zřejmém rozporu s provedenými důkazy, přičemž se zároveň jedná o rozhodné skutkové zjištění, které je určující pro naplnění znaků skutkové podstaty přečinu podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku. Nejvyšší soud k takto vymezené dovolací argumentaci nejvyššího státního zástupce uvádí, že tato v zásadě odpovídá jím uplatněnému dovolacímu důvodu a současně je i důvodná.

30. Jak již bylo uvedeno zejména v bodě 27. tohoto usnesení, ze skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně je zřejmé, že obviněná zhotovila padělek parkovacího průkazu O7 č. CD263811 a tento padělek též nejméně v jednom případě užila jako pravý. Uvedená skutková zjištění odvolací soud v rámci své přezkumné činnosti nikterak nezpochybil (srov. bod 15. jeho rozsudku). Současně Nejvyšší soud z obsahu předloženého trestního spisu zjistil, že odvolací soud neprovedl opětovně některé pro skutkové zjištění podstatné důkazy provedené již v hlavním líčení a současně ani neprovedl jiné takové důkazy, které nebyly provedeny v hlavním líčení soudem prvního stupně. Pokud se tedy odvolací soud za této situace odchýlil od skutkových závěrů soudu prvního stupně, nebyl k takovému postupu oprávněn ve smyslu § 259 odst. 3 a § 263 odst. 7 tr. ř. V tomto postupu pak podle Nejvyššího soudu lze spatřovat vadu ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v jeho první variantě.

31. Ze všech shora rozvedených důvodů Nejvyšší soud uzavírá, že odvolací soud jednání obviněné uvedené pod bodem II. obžaloby nesprávně právně posoudil, když dospěl k závěru, že nenaplnuje všechny zákonné znaky přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první tr. zákoníku a rozhodl o zproštění obviněné obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř., a tím své rozhodnutí zatížil vadou ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. Odvolací soud svůj rozsudek zatížil rovněž vadou ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v jeho první variantě.

32. Protože dovolání nejvyššího státního zástupce bylo shledáno důvodným, rozhodl Nejvyšší soud tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto usnesení. Úkolem odvolacího soudu, jemuž se daná trestní věc vrací k dalšímu řízení, tak nově bude, a to při zohlednění všech v úvahu přicházejících ustanovení trestního řádu, trestní věc obviněné na podkladě jejího odvolání znovu projednat v takovém rozsahu, aby mohl učinit zákonu odpovídající rozhodnutí, a to ve smyslu výše uvedených závěrů Nejvyššího soudu.

33. Současně Nejvyšší soud toliko připomíná, že ve smyslu § 265s odst. 1 tr. ř. je orgán činný v trestním řízení, jemuž věc byla přikázána k novému projednání a rozhodnutí, vázán právním názorem, který vyslovil ve svém rozhodnutí Nejvyšší soud.

V.

Závěrečné zhodnocení Nejvyššího soudu

34. Nejvyšší soud tak uzavírá, že v trestní věci obviněné J. M. zjistil podmínky pro svůj kasační zásah, když dovolací argumentaci nejvyššího státního zástupce shledal důvodnou. Z tohoto důvodu podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil rozsudek odvolacího soudu ze dne 23. 4. 2024, sp. zn. 9 To 97/2024. Současně podle § 265k odst. 2 tr. ř. Nejvyšší soud rozhodl i o zrušení všech dalších rozhodnutí na zrušenou část rozsudku obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. V neposlední řadě pak Nejvyšší soud podle § 265l odst. 1 tr. ř. odvolacímu soudu uložil, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Za podmínek uvedených v § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání.